

paa man ordner Forholdet mellem Magistrat og Byraad, hvilket jeg senere vil komme til at omtale.

Efter hvad jeg saaledes har tilladt mig at anføre, troer jeg, at det vil erkjendes, at i alt Fald de fleste af de Forandringer, der ere gjorte, ere af den Bestaffenhed, at der maaskee ikke turde være Anledning til at foretage ret mange Forandringer i, hvad der er kommet fra det andet Thing. Men jeg kommer nu til de mere væsentlige Punkter, jeg tillod mig først at nævne. Hvad da den foreslaaede nye Ordning af Ligningsvæsenet angaaer, da er denne Tanke, som har fundet sit Udtryk i Lovforslaget, som det her foreligger, ikke ny eller fremmed for Medlemmerne af det isjor af Folkethinget nedsatte Udvalg, idet Ministeren, skjøndt rigtignok først paa Sagens sidste Trin, nemlig imellem 2den og 3die Behandling, traadte i Forhandling med Udvalget angaaende en saadan ny Ordning. Naar Folkethingsudvalget ikke dengang troede at kunne gaae ind paa en saadan ny Tanke, var det maaskee tilveels af Hensyn til, at den fremkom paa et saa seent Stadium, men forøvrigt troer jeg, at der ogsaa fra Realitetens Side vil kunne anføres Adskilligt baade for og imod en saadan ny Ordning. For mit Vedkommende vil jeg sige, at denne Tanke har i en vis Henseende noget Tiltalende for mig, idet jeg troer, at det i og for sig maa erkjendes at være heldigt, særligt for en videre Udvikling af de kommunale Bestatningsforhold, at man er belabet paa at danne en overordnet Instants for Afgjørelsen af Bestatningsspørgsmaal sælles for flere Kjøbstæder, altsaa paa noget at rive sig løs fra de særlige, maaskee heelt eiendommelige Ideer og Sædvaner, der muligviis kunde udvikle sig paa et enkelt Sted. Jeg troer, det er hensigtsmæssigt, at der gjøres Noget for at tilvelebringe en vis Overensstemmelse eller Lighed, i alt Fald i de Principer og almindelige Grundsætninger, der bringes til Anvendelse i de forskjellige Communer, saa at disse Bestatningsforhold ikke faae Lov til at udvikle sig paa hvert enkelt Sted paa en aldeles eiendommelig, fra andre Steder forffjellig Maade. Det er egentlig det, som for mig er det Tiltalende i Ministerens nye Forslag. Paa den anden Side forekommer det

mig, at man dog ikke kan være blind for, at denne nye Institution ligger af en vis Ulempe, den nemlig, at det ikke kan forudsættes, at de fra de andre Kjøbstæder hidkaldte Overligningscommissairer ville være i Besiddelse af tilstrækkeligt Personal- og Localkjendskab til at afgjøre mange af de Spørgsmaal, som fremkomme i Anledning af Klager over Ligningscommissionernes Ansættelser. Disse Klager ville jo stundom være af en mere principiel Natur, men i Reglen ville de dog vistnok gaae ud paa, at den Enkelte troer at være sat for høit i Skat, idet man har anslaaet hans Indtægt til at være større, end den er, eller maaskee endog nok saa meget paa, at han er forurettet i Sammenligning med andre Borgere i samme By. Til Afgjørelsen af disse Spørgsmaal vil der jo imidlertid, som antydet, kræves særligt Personal- og Localkjendskab, som det ikke kan antages, at Overligningscommissairerne fra de andre Byer ere i Besiddelse af. Hvilken af disse to Sider af Sagen man vil tillægge meest Vægt, skal jeg ikke her udtale nogen Mening om. — Hvad det interessante Spørgsmaal angaaer om Underofficerernes Forret til at blive Politibetjente, er jeg vedholdende af den Mening, at, hvorledes man end betragter denne Sag, maa det siges at være det eneste Naturlige og Rette, at Communerne have Indflydelse paa Besættelsen af disse Poster, der maae siges at være kommunale, og det er heller ikke hensigtsmæssigt for Politiets Skyld, at disse Pladser reserveres for gamle aftjente Underofficerer. Forslaget, som det foreligger, er jo imidlertid paa en Maade et Compromis. Ministeren har, ikke for sin egen Skyld, men af Hensyn til en af sine Colleger, troet at maatte holde paa disse Underofficerers særegne Ret; som den Mand, der staaer i Spidsen for hele Communalvæsenet, vilde hans Tilbøielighed naturligiis føre ham i Armene paa Folkethinget i denne Henseende. Naar der nu foreslaaes, at Fortrinsretten skal vedblive i 10 Aar og derefter bortfalde, er det jo et Mæglingforslag. Jeg skal henstille, hvorvidt det maatte anses for rigtigt at finde sig deri og tage tiltalte med denne Mægling i Haab om, at de 10 Aar dog engang maae faae Ende. — Saa er der Havne-